

Dr. Ozan Yılmaz Kendirci

DOKUYUŞ

*bir gemi güvertesinden
İstanbul'a bakıyorum,
ince ince, nakış nakış
İstanbul'u gözlerime dokuyorum.
sevgilimle buluşuyoruz kıyıda
gözlerine bakıyorum,
oraya da oya gibi işlenmiş,
İstanbul'u
sevgilimin gözlerinden okuyorum.*

1960 yılında Şanlıurfa'nın Birecik ilçesinde doğdu. 1983 yılında Çukurova Tıp Fakültesi'nden mezun olduktan sonra, bir yıl Moskova Puşkin Rus Dili Enstitüsü'nde Rusça dil eğitimi (1999-2000), üç yıl Seçenov Moskova Tıp Akademisi'nde Oftalmoloji (teorik, pratik, poliklinik ve cerrahi) eğitimi aldı (2000-2003).

Beş kez İstanbul Tabip Odası'nın 14 Mart dolayısıyla düzenlediği "Sanatçı Hekimler" karma resim sergisine katıldı. İki kez de kişisel yağlıboya resim sergisi açan Dr. Ozan Yılmaz Kendirci, İstanbul Tabip Odası'nın çeşitli kültür sanat ve yayın çalışmalarına da katılmıştır. Edebiyat, resim, fotoğrafçılık, satranç ve seyahat etmek gibi hobileri olan Dr. Ozan Yılmaz Kendirci, Rusça ve İngilizce bilmektedir.

Şiir, resim, ebru çalışmaları...

Sanata karşı ilginiz ve çalışmalarınız hakkında bilgi verir misiniz?

Sanata ilğim kişiliğimle ve kültürel sürecimle ilgili sanırım. Daha ilkokulda iken resim çizmekten hoşlanırdım. Kendimi bildim bileli şiddetten uzak, biraz içe kapanık, insancıl, duygulu bir yapım var. Çocukluğum ve ilk gençliğim Adana'da geçti. Kozmopolit bir ortam ve çok kültürlülük söz konusuydu. Alışılmış bir çocukluk yaşadım. İlkokuldan itibaren üniversite bitene kadar babamın dükkanında çalıştım. Gazete-kitap satışı da yapıldığından, hem her türlü düşünceyle hem de her türlü insanla karşılaşıyordum. Ta o zamanlar, kendisini tamamen farklı sayan zıt kutuplarda yer alan birçok insanın aslında benzer bir şekilde düşündüğünü ve duygulandığını fark ettim. İçtenlikle daha iyi bir toplum ve ülke isteyen bu insanların önemli bir kısmı kendisinden farklı düşüneni düşman sayıyor ve kavgalara giriyordu. Bu düşmanlık ve şiddet rahatsız ediciydi... Düşünüyordum; niye insanlar düşüncelerini anlatıp diğerlerini ikna etmeye çalışmıyor da kavgaya şiddete yöneliyor? "Bir kısım düşünceler yasaklanıp baskı altına alınmıştı" diye başlayıp, "şiddet sesini duyuramayanların sesidir" diye devam edebilirsiniz. Ama, yasaklanmayıp tam tersine desteklenen düşünce taraftarlarının daha agresif olmasını açıklamaz bu. Sözü -söyleyebileceği az,

ideolojisi fikri zayıf (ya da yasaklanmış-baskılanmış) olan tarafın daha saldırgan olması bir açıklama olabilir. Ancak toplumsal bir hoşgörüsüzlük ve şiddete eğilim varsa bir yerde, temel sorun, ekonomik-sosyal-kültürel yetersizliklerin-eşitsizliklerin yanı sıra bilgi, bilinç, duyarlılık yetersizliği olsa gerek. Bu yetersizliğin de ana sebeplerinden biri toplumda bilim, felsefe ve sanatın eksik oluşu veya yaygın olmayışı bence... Bunun bilincine varduktan sonra, sanat bir hobi olmanın ötesinde anlam taşımaya başladı benim için. Sanat duygu ve düşünceleri estetik bir biçimde insanlara ulaştırmanın yolu ise, başka bir deyişle sanat insan için ise ve sanat aracılığıyla insanlara estetik bir tadın yanı sıra bir düşünce, bilgi, bilinç hatta felsefe verilebiliyorsa, sanat öne çıktığı oranda toplumda olumlu gelişmeler için umutlu olabiliriz. Ben kendi adıma hem duygu ve düşüncele-

rimi ifade etmek bunun estetik hazzını yaşamak, hem de insanlar ve toplum için olumlu bir şeyler yapmak, hem de kişiliğime ve yeteneklerime uygun bir zeminde yoğunlaşmak üzere sanata hep yakın oldum... Bir yandan da ilgimi çeken her konuda fırsat buldukça okumaya, süreç içinde yazmaya yoğunlaştım. Bu yoğunlaşmanın sonucunda birçok dergide yayımlanan yazı ve şiirlerimin yanı sıra, iki şiir (Gülümseyen şiirler, Sevgi şiirleri-Ceylan yayınları), bir öykü (Komplo-tohum yayıncılık), deneme (İnsanlaşmak-bilim yayınları), bir inceleme (Aşkın evrimi-Ceylan yayınları) kitaplarım yayımlandı. Buna paralel olarak desen ve yağlıboya resim çalışmalarım ve İstanbul'da sergilerim gerçekleşti. Şu an kitap olarak yayımlanmaya hazır dosyalarım ve sergiye hazır ebru çalışmalarım var, ancak bunlarla ilgilenecek yeterli zamanım yok...

Meslek olarak doktorluk ve yoğun sanatsal uğraşlarınız bir arada nasıl gidiyor? Her ikisi de yoğun ilgi ve zaman isteyen uğraşlar...

Son zamanlarda, hatta son birkaç yıldır sanatsal uğraşlara pek zaman ayıramıyorum. Hazır çalışmaların henüz değerlendirilememiş olması da ketleyici oluyor biraz. İlginç gelebilir, en yoğun sanatsal üretimimi Fizan'da; Afrika çölünün ortasında gerçekleştirdim. Bir Türk inşaat firmasında işyeri hekimi olarak çalışıyordum orada. 500 erkek

işçi-personelden oluşan bir camia. Çevresi dikenli tellerle çevrili, yazın sıcaklığın 60 derecesini bulduğu bir yer. Yakınlarda 3000 nüfuslu El-Jufra kasabası var, تنها ve kadınsız sokaklarıyla tam bir "çöl kasabası". Kültür-sanat-bilim adına hiçbir şey yok. "Hayat" yok kısacası... Şantiye desen daha beter. Bitkisel yaşam... O zaman; "cehennem dedikleri yer de dünyadaymış - işte burası" diye düşünmüştüm. İşte o ortamda, herkes iskambil-okey oynayarak "vakit öldürme" yollarını ararken can sıkıntısıyla, ben yıllardır kafamda tasarladığım öyküleri, notlarını aldığım deneme ve incelemeleri yazmaya başladım. Yazmaktan yorulunca okumaya başlıyordum... Dinlenmek için de yağlıboya tablo yapıyordum. Orada tanıştığım Adanalı ebru ve fotoğraf sanatçısı Mehmet Dilci ile ebru da çalışmaya başladım. O ustam sayılırdı ya, benim ebrular daha güzel olduğunda hayıflanıyordu... Zaman ve araç buldukça çöle doğru açılır, gizli gizli fotoğraf çekerdik... Biz "kutsal görüntü avcıları", çoğunlukla "insansız" muhteşem-kızıl gün batımlarını fotoğraflardık...

Değerleneceği zamanı bekliyor yıllardır. Orada fotoğraf çekmek yasaktı. Ajan muamelesi görme riski vardı... Sanat için nelere katlanıyor insan! Türkiye'ye dönüşümde, gümrükte "sanat severlik"ten başım belaya giriyordu az daha; gümrük memuru ülke çıkışında valizleri yokluyordu. Sıra bana geldi. Bir valiz dolusu kitap ve yazı... "Bunlar ne" diye sorunca, "ben yazarım, bunlar okuduğum-incelediğim kitaplar ve kitap taslaklarım, notlarım" dedim. Rulo halinde tabloları, ebruları görünce "ben ressamım, sizden değil bunlar, ben yaptım" dedim. Son valizde tıbbi aletler ve ilaçlar göze çarpıyordu... Görevli sormuyor, dik dik bakıyordu artık, "buna ne diyeceksin bakalım" der gibi... "Belki inanmayacaksınız ama, ben doktorum da. El-Jufra'da doktor olarak çalışıyordum, şirket yetkilisi burada,

sorabilirsiniz". Adam şüphe içinde kaldıysa da, "çocuklarıma" el koymadı. Kayıpsız geçti gümrükten hepsi. Kısacası, orada öyle çok ürün birikti ki, halen yayımlanmamış, sergilenmemiş eserler var...

Şiir kitabınızı kuzeninize ithaf etmişsiniz. Son derece hassas bir durum söz konusu. Bu durumla ilgili neler söylemek istersiniz?

Kuzenim... Aysecik, hayatta çok çok sevdiğim birkaç insandan biriydi. En iyi ve en güzel insanlardan biri... "İyiler erken ölür" derler ya... O çok çok iyiydi ki çok çok erken öldü. Fizan çölündeyken ölmüş. Söyleyememişler... Her posta zamanı; 2 haftada bir mektup yazar-yazdığım öykülerden yollarımda moral desteği olur, yaşama bağlanır, kanseri yener umuduyla... Cevap beklemezdim. Son dönemlerde yazamayacak haldeydi. Türkiye'ye döndüğümde öğrendim öldüğünü. Onu ziyarete gidecekken mezarını ziyarete gidebildim... Unutulamaz bir hüznün benim için. Onun için yapacak bir şey kalmamıştı. Onun anısını yaşatmak için "sevgi şiirleri" kitabımı ona ithaf ettim.

Mesleki eğitimin sürekliliğine inanan bir doktor olarak bu konudaki görüşlerinizi de kısaca öğrenebilir miyiz?

Mesleki eğitimin sürekliliğine "inanmıyorum". Mesleki eğitimin sürekli olması gerektiğini "biliyorum". Çünkü bilim dinamik, her gün yeni bilgiler, yeni ilaçlar, yeni yöntemler ortaya çıkarılıyor... Bu yenilikler bir yana,

çoğu meslektaşımız temel tıbbi bilgiler ve pratik konusunda yetersiz. Özellikle bu açıdan kurslar ve hatta dönemsel sınavlar düzenlenmesinde fayda var diye düşünüyorum. Her insanın sağlıklı yaşama hakkı olması gerekirken, sağlığın ve sağlık hizmetinin satılan bir meta haline getirilmesi, ticarileştirilmesi, özelleştirilmesi "sağlıklı" bir gidiş değil bence. Hekimler "para kazanma" sorunsakıntısı yaşamadan "hastam için en faydalı, en iyi ve en doğru olanı nasıl yapabilirim" sorusunu bilgiyle ve bilinçli yanıtla peşinde olmalı... Bu da sağlık politikasından, sağlık hizmetlerinin sosyalleştirilmesinden geçiyor. Bu sağlanamadığı için ve bilgisiz veya tüccar doktorlar yüzünden halkın hekimlere, bilime ve tıba güveni azalıyor. Böylece şarlatanlara, üfürükçülere, cincilere vb. alan açılırken, özveriyle çalışan idealist doktorlar kendilerini "enayi yerine konmuş" gibi hissediyorlar zamanla ve ideallerinden uzaklaşıyorlar. Bu bir kısır döngü....

Yeni çalışmalarınız var mı?

Taslak halinde birçok çalışma ve proje var. Uygun yayıncı, sergi salonu vb. imkanlar ve zaman oldukça insanlara ulaşacak.

İlave etmek istedikleriniz?

Sanatın da "hekimlik sanatı"nın da insan için olduğunu unutmamak gerek... Ve insan için yapılan her şey sevgiyle, severek yapılmalı.

